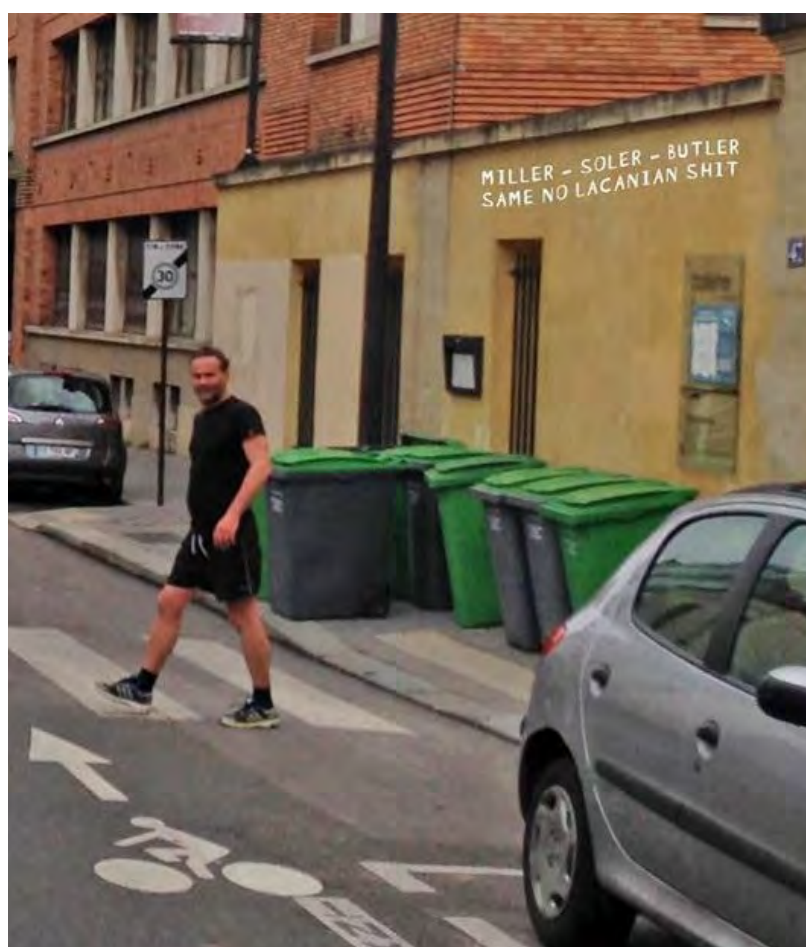

לאקאן אנחנו והממשי

(III)

סמינר של

Christian DUBUIS SANTINI

אפריל 2016

תרגום: Karine SMOTRIEZ

שיכתוב: Cécile CRIGNON

גרפויזם: Christian DUBUIS SANTINI

לאקאן אנחנו והממשי, מפגש שלישי. תכנתי במפגש הנוכחי להמשיך את הנושאים של המפגש הקודם אך קרה משהו אתמול, אירוע שנראה לי מספיק חשוב כדי לשלב אותו, היות והממשי של ההבדל המיני הינו הממשי המשמעותי ביותר של תקופתנו. אתם יודעים שהיום אנו נמצאים בשלילה של ההבדל המיני, ההבדל המיני מוגדר יותר כהירארכיה מינית

ההבדל המיני קשור לבלתי אפשרי

המושג הזה של ממשי כבלתי אפשרי הינו תרומתו המשמעותית של לאקאן, אך גם אם שומעים עליו הרבה, מושג זה הינו המושג הלא מובן ביותר. אני מהסס אם להשתמש במונח מודחק, ותוהה עם המונח מודחק מתאים יותר.

טוב אז מה היה האירוע הקטן?

אתם יודעים שסלאווי ז'יז'ק ערך סמינר בברבאק, באוניברסיטה ברבאק בלונדון, ובהתערבות האחרונה שלו, הוא רצח במובן הסמלי כמובן, את ג'אק

אלאן מילר (Jacques Alain Miller). בנוגע לחוסר ההבנה העמוקה שלו של **הממשי הלקאניאני** ועל השפעותיו. הוא עשה זאת כהוגה דעות קפדן על פי הצהרותיו ומאמריו של מילר. זו לא הפעם הראשונה שהוא עושה זאת, שהוא רואה את **הסטייה מההוראה הלקאניאנית**. מה שמשעשע בסיפור הזה הוא שבאחד מהטוויטים שלו מילר עצמו, כדי להתגאות קצת כפי שהוא נוהג לעשות בתקשורת, הוא מציג את סלאווי זיז'ק כתלמידו.

עיתון פגרו עמוד 70 סק מתגהה בטיירות בסלובניה. האטרקציה העיקרית של המדינה נוסעת בכל רחבי העולם: התלמיד שלי ז'יז'ק.

וזה מאוד משעשע כי ברור שסלאוי זיז'ק הרבה יותר אינטליגנטי מג'אק אלאן מילר, הוא בעיקר מכיר טוב יותר את הוראתו של לאקאן.

הוא מצביע בדיוק רב, על הרגעים בהם האינטרפרטציות השגויות של מילר עלולות להוביל לכך שהפסיכואנליזה תהפוך לבת ברית של האידיאולוגיה הפוליטית של הליברליזם ושל כל מה שקורה כיום.

הוא שם את מילר ואת ג'ודית בטר (Judith Butler) על אותו מישור. שלילת ההבדל המיני, לעיתים קשה להבין מה הוא ההבדל המיני, לא מבינים מה אומר "הבדל מיני" לכן אני מעדיף לומר:

הממשי של ההבדל המיני

אנו לא משלימים אחד את השני, אנחנו, כל אחד מאתנו באופן שלנו כשליוניות כוליות, שתי צורות שונות שלא מצליחות אותה....לכן ההבדל המיני הינו ממשי....

אחזור על כך, הממשי של ההבדל המיני משמע, מה שמבדיל את ההתגלמות הגברית מההתגלמות הנשית לא יכול להיות בשום אופן, מצומצם לרצף סמלי.

וזה אומר שהממשי הוא בלתי אפשרי, בלתי אפשרי לומר אותו, לא ניתן לדמיין אותו מפני שהוא סטייה, פער.

הממשי הזה, תכף אדבר עליו כי זה מרתק, הממשי כפי שאני מדבר עליו פה, הוא הממשי הלקאניאני.

הממשי הלקאניאני אינו דבר

חיצוני לסמלי,

הוא גבול פנימי לסמלי.

הממשי הינו גבול פנימי לסמלי

כאשר אנו לא יכולים לחשוב את ההבדל המיני, זה לא מפני שהאחר, המין השני הוא דבר לא נגיש, זה מפני שבתוכנו זה עדיין קרוב מדי.

זה תמיד ותמיד יהיה קרוב מדי .

הגבול הוא פנימי, הוא קשור לשרשרת המסמנים עצמה, שמסתובבת סביב עצמה ולא מתייחסת למאפיינים של העולם החיצוני.

טיורינג (Turing) ממציא תחום המחשוב המודרני, הראה זאת בעבר . תחילה בטסטים של טיורינג, הוא ניסה להבדיל בין גבר לאישה ביחס לתשובות שניתנו מאחורי קיר. לדוגמא: מאחורי הקיר הזה יש גבר ואישה ואתם צריכים להבחין מתוך התשובות שניתנות מי הגבר ומי האישה.

זה כמובן בלתי אפשרי.

לא ניתן לצמצם

את הממשי לרצף מהמימד הסמלי.

גבר: מה שלא ניתן לומר צריך להשתקו...
אישה: אתה מצטט את וויטגנשטיין?

הממשי הינו פנימי לשרשרת המסמנים.

וזה קצץ מורכב להבנה ...

כאשר אנחנו בתוך ייצוג בין מילים לדברים, המילים מכוונים לדברים, ממשי מסוים שנמצא בצד של הדבר. תחילה, המהפכה של סוסור (Ferdinand de Saussure) בשיעורו על הלינגוויסטיקה הכללית ובעיקר **המהפכה שלאקאן** שהעביר את המסמן מעל הקו והתרכז במסמן, המילים עצמם ... בלי טעויות בין המילה והמסמן, מילה יכולה להיות מסמן. מסמן יכול להיות מילה, אות ואף ספרייה שלמה :

סידרת המסמנים שמעוררים אחד את השני גורמים לכך שהשפה מחזיקה את עצמה ללא תלות בדברים הנאמרים.

תמיד קיים פער בין המילים לבין הדברים.

הפער הזה הוא הממשי.

לכן הממשי אינו מוצק.

זה חשוב מאוד, על הנקודה הזאת סלאווי זיז'ק תוקף את מילר. בבתי ספר לפסיכואנליזה, וזה לא מפתיע, למרות שהפסיכואנליזה הינה פרקטיקה ייחודית, פרקטיקה של הדיבור, בתי הספר לפסיכואנליזה הפכו להיות קולקטיבים בהם הארגון הקולקטיבי גבר על הפסיכואנליזה עצמה.

כיום אנו עדים לחוסר הגיון. ליקויים שנראים קשורים למנהלים הם למעשה קשורים למערכת עצמה. כל מערכת מפצלת את עצמה, זו תופעה של אטרופיה ומה שמשני עובר להיות במקום הראשון. היום בחלק בבתי הספר לפסיכואנליזה, מקיימים את הפאס *passe* בקבלה עבור פסיכואנליטיקאים שהם ימנו. וזה אבסורד דיברנו כבר על הפאס *la passe*, עם המערכת של הידע המוחלט של הגל, זה למעשה הגעה לסיום האנאליזה ולהבין

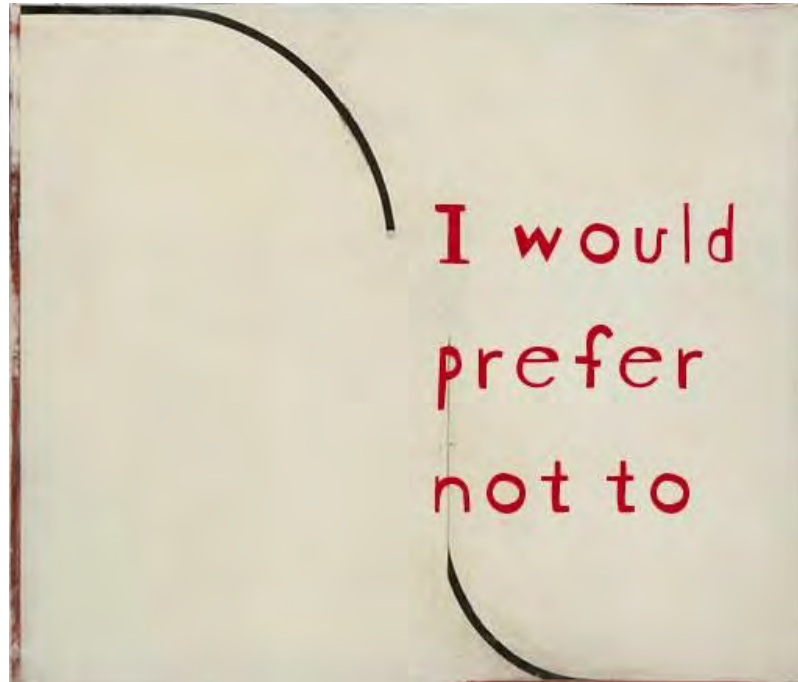
את המוחלט של העמדה שלנו

המוחלט זה ה"לא הכל" *le pas-tout*.

איני יכול לדעת הכל, מדובר בידע מוחלט, הוא מתקשר רק לסך הידע שלי התואם את הלא מודע שלי.

לכן אני נסוג ממה שלא נוגע אלי

... היות ואני צריך להתרכז בלא מודע שלי.

אני אומר הלא מודע שלי, כי אחת התוצאות של ההבנה השגויה של לאקאן מתקשרת לסוג של רצון להוקרה, רצון של בנית אימפריה אינטלקטואלית שלא יכולה להתאים לפרקטיקה של הפסיכואנליזה. מפני שהפרקטיקה שלה היא הייחודיות עצמה. לאקאן אמר:

שהיא המדע של הפרט.

המילים נגישים לכולם, כל אחד ראשי לעשות בהם שימוש איחודי

אז נכון שזה אוניברסאלי, אך הוא אינו עבור כולם. ברגע שאתם פוגשים את המילים "עבור כולם" ביטוי המייצג את הפסדו אוניברסאליות היום, אתם יכולים להיות בטוחים שאתם נמצאים מחוץ לשדה הפסיכואנליטי.

לכן זה לא יכול להיות עבור כולם

האוניברסאלי הזה הוא ייחודי,

הוא האוניברסאלי של הסובייקט,

האוניברסאלי שמכיל את הממשי של כל סובייקט.

לכן, אם יש קולקטיבי, וברור שיש קולקטיבי, וזו הנקודה המעניינת, לכן אני מדבר על הממשי, מפני שהממשי של לאקאן מאפשר לחבר מחדש, את הסובייקטיבי האינטימי ביותר, שמאפיין אתכם בייחודיות המוחלטת שלכם, ו...הקולקטיבי:

הקולקטיבי הינו למעשה רק הסובייקט של הפרט.

הקולקטיבי הינו למעשה רק הסובייקט של הפרט

לכן הפרויקט הפסיכואנליטי הינו אופן היווצרותו של קולקטיב חדש, מתוך קבלת הייחודיות שכל אחד מאתנו.

לכן זה לא יכול להיות חוק שווה לכולם, תיכנע קודם לחוק ואחר כך נראה, כי כך למעשה, אנו ממשיכים את אותה דרך שמהווה מבוי סתום.

לאחרונה, עברתי עם שני חברים ברפובליק place de la république ומתוך סקרנות הלכתי לראות את התנועה (Nuit debout) לילה בעמידה. (אספה כללית של הפגנות פוליטיות) באופן מוזר nuit debout נראה כמו העברה של האינטרנט למציאות. מדובר בקהילות עם אזורי מעבר ביניהן.

אך לא יכולה להיווצר פה אחדות של התנועה כי זה לגמרי פנטזמאטי.

מה שמראה עד כמה זה **פנטאזמאטי** ומראה את הערך במישור החברתי, זה שהם כל כך לכודים בשיח השולט, שביום של הנאום של הולנד (François Hollande) הם הרכיבו מסך וצפו בנאום.

אתם מדמיינים איזה סוג של מהפכנים הם, אם ב1789 או ב1968 היו הולכים להקשיב לדדה גול...

זה מצביע על כך קיים **שסימפטום**,

שמשו לא עובר יותר בשיח השולט, יש הפגנות אך הן מובילות לשום מקום כי בכדי שתהיה **מהפכה**, ואנו זוכרים מה היא ההגדרה של מהפכה: לחזור לנקודת המוצא,

צריך תחילה לבצע את המהפכה

במישור הסובייקטיבי.

באופן דומה, ניתן להבין שמה שקורה במערכות הפסיכואנליטיות היום, השיח של בתי הספר הפסיכואנליטיים הפך להיות תוספת לשיח השולט. היות ואין יותר

התרנות.

האנשים שמדברים היום על התיאוריה של לאקאן מבלי לרצות להתייחס לדברי ז'יז'ק, מבלי לרצות להבין מה באמת חתרני בפסיכואנליזה, לאנשים האלה יש גווייה בפה.

החתרנות כיום לגמרי נעלמה.

כשקוראים את הטקסטים של מילר למשל, הוא עושה מניפסט נגד האב למשל Il Padre Basta. זה לא תואם, זה לא מתקשר לקריאת תיגר של הפסיכואנליזה. ישנם לפחות שלושה סוגים של אבות, וזה לא פשוט.

ההפשטה הזאת מובילה היום לפסיכולוגיזציה של הפסיכואנליזה. כאשר למעשה הפסיכולוגיה היא אנטגוניסטית לפסיכואנליזה.

← הפסיכולוגיה, לאקאן הצביע על כך, תואמת את שיח האדון, עם מטרה למצוא דרך להסתגל.

←החתרנות לעומת זאת, הינה בצד של הפסיכואנליזה.

לכן אני מודה לסלאווי ז'יז'ק שהבהיר זאת בברבאק. אתם יכולים להקשיב, אני הקשבתי האנגלית שלי לא כל כך טובה אבל יש לו מבטא כה חזק, שניתן להבין אותו היטב. הפרדוקס הוא שהוא מכנה את מילר "המורה לשעבר שלי" my old teacher. עד עכשיו הוא די שמר עליו. הוא תקף אותו בעבר על:

הממשי של ההתענגות

הוא הצביע על חוסר ההבנה של מילר.

אם מילר היה בשיח האנאליטי, הוא לא היה מטריד עצמו עם אנשים כמו ברנר הנרי לוי, זה בלתי נתפס

ובית הספר שלו, הוא לא היה מאפשר שיצטטו את שמו במקום זה של לאקאן. קוראים את מילר ולא את לאקאן.

רצוי שאלה שחושבים שהם יודעים יותר מלאקאן יקראו אותו מחדש

ובנוסף לכך, הוא לא קורא נכון. יש לי דוגמא מפורסמת, רוב האנשים, אנו בחברה בה רוב האנשים חוזרים על מה שנאמר בלי לדעת. הציטוט הרווח ביותר

על הממשי: "הממשי זה כשנחבטים". הציטוט הזה הוא לא של לאקאן, הוא של מילר, וכולם חושבים שזה ציטוט של לאקאן. ומילר מעודד זאת.

הציטוט המדויק של לאקאן:

"אין הגדרה אחרת אפשרית לממשי חוץ מזו

שהממשי הינו הבלתי אפשרי.

כאשר משהו מאופיין כבלתי אפשרי,

רק אז זה הממשי.

כאשר נחבטים, הממשי, זה הבלתי אפשרי לחדור אליו"

אלה המילים המדויקות של לאקאן. מילר אומר "הממשי זה כשנחבטים" וכולם חושבים שזה לאקאן.

ובבית ספרו, כל מי שנמצא שם, בהערצה, כי הם מעודדים הערצה מילריאנית, ב Ecole de la Cause Freudienne המציגים מצטטים ומחמיאים למילר. הוא שם את עצמו כמסך ללאקאן, לא קוראים יותר את לאקאן,

קיים אובדן של החתרנות הלקאניאנית.

רואים זאת בבית ספר הזה אבל גם בשני, בפורום של השדה הלקאניאני הם מייסדים עכשיו את הפאס (passe) בכניסה. בעצם הם נמצאים באותו מבוי סתום, מילר אף מאשים את קולט סולר בגנבה ספרותית. שניהם חושבים שיש לא מודע ממשי מאחורי הלא מודע. הם מדברים על שני לא מודע

אין שני לא מודע!

יש רק לא מודע אחד. בתוך הלא מודע עצמו ניתן לתפוס את אפשרות של הממשי האישי שלנו. אין שום דבר מאחוריו, כי ברגע שמאמינים שיש משהו מאחורי, אנו בשיח שעוזב את הקפדנות של הגישה האנאליטית אשר

עבורה הטרנסגנדריות תופעה רק מתוך הקונטינגנטיות. זה רק מתוך המילים
שהאנליזנט אומר, בשום מקום אחר, זה נמצא כבר בתוך.

ניתן לעשות פה גשר קטן ולחשוב שהממשי, שלא מדובר יותר, הוא לא בא
מבחוץ, כי אז, כפי שאומר ז'יז'ק אנו עדיין בתפיסה ספינוזיסטית (Spinoziste)
של הדברים: בה אדם יכולת להבריק, לחזק את עצמו והמכשול הוא מכשול
היצוני שמגביל אותו ומונע ממנו להגיע להברקתו המושלמת. אבל לא!

המכשול נמצא כבר בפנים, בלא מודע.

ואת הלא מודע, ולא צריך לחפש באיזורים בגוף, בראש או בגוף.

הלא מודע הוא רק מילים

הלא מודע נימצא רק במילים בהם הסובייקט משתמש.

עם שימוש במילים הללו, הסובייקט מחייה את מה ששייך ללא מודע.

ובכן אחת מהטעויות בנוגע ללא מודע הינה שאי אפשר לומר "הלא מודע הממשי"

הלא מודע הוא עצמו הממשי היחיד אליו אנו יכולים להגיע. לא ניתן להגיע לממשי בדרך שונה מזו של הלא מודע. כפי שאומר לאקאן, המילים האלה הן כמו עץ מת שמחיה את עצמו על ידי מעשה הסובייקט שמדבר. כשהוא לוקח את רשות הדיבור הוא למעשה מקבל על עצמו את החלק של הממשי הבלתי אפשרי שלו בגוף ראשון. ומרגע הזה הוא נוגע במשהו ממישור החיים.

החיים הם הממשי עצמו.

נכנסים פה לתחום של הפרדוקסים, לא מדובר בחיים כפי שניתן לדמיין באידאולוגיה הניו-אייג'ית עם יערות ירוקים, מפלים, דגים וכו' לא...

זה החיים כמהווים בעצמם את עיקרון החיים האלמותיים. דבר שמתעקש אל מעבר למוות, והשם שניתן לתופעה של הדבר המתעקש אל מעבר למוות הינו:

בדחף החיים

דחף המוות הפרוידיאני. דחף המוות, פרויד מדבר על דחף המוות כבר ב"מעבר לעיקרון העונג"

הוא מדבר על "חלקיק זה של חומר חי מרחף בתוך העולם החיצוני הטעון באנרגיות חזקות ביותר. ופעולות הגירויים של זה היו קוטלות אותו, אילולא היה מצויד במגן מפני גירויים. היא זוכה בו מתוך שהשטח החיצוני נוטש את המבנה שהוא ממהותו של החי, וכאילו נעשה אנורגאני ופועל עתה פעולה בולמת גירויים כמין עטיפה מיוחדת או כמין קרום, כלומר,

מביא לידי כך שהאנרגיות של העולם החיצון בחלקיק של עצמתן יכולות להמשיך עתה אל השכבות שנותרו בחיים."

חלקיק החומר הזה מייצג עבור פרויד את דחף המוות .

לרוב האנשים המשתמשים בסינטגמה דחף המוות לא מבינים כי זה מגדיר את ההפך ממה שהם חושבים. **מדובר בחיים נצחיים שאף פעם לא רוצים למות.**

כשניגשים לממשי באופן הזה,

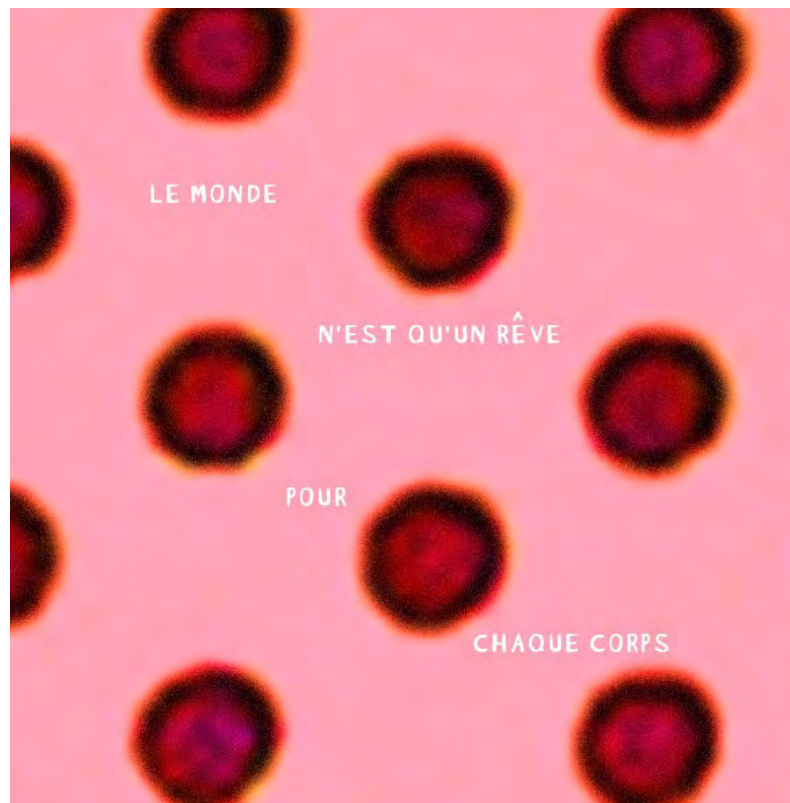
בלא מודע של כל אחד מאתנו,

צריך לעשות היפוך.

קיימת תשובה של לאקאן לקטריין מיו (Catherine Millot) בה הוא מסביר **שההתעוררות קשורה ישירות לאיווי המוות**. קיים מתח בתוכנו על מנת להתעורר. ההתעוררות הזאת קשורה למוות עצמו. לא הינו יכולים להתמודד עם השוק הזה, לכן באופן מסוים, הוא מסכים עם רוב המיסטיקאים והוגי הדעות התיאולוגים הגדולים, **שבזמן השינה אנו הכי מתפתחים**, זה מתקשר ליחס שלנו לחלומותינו, כי:

בתוך החלום שלנו,

אנו קרובים ביותר לממשי שלנו.

עבור כל גוף, העולם הינו רק חלום.

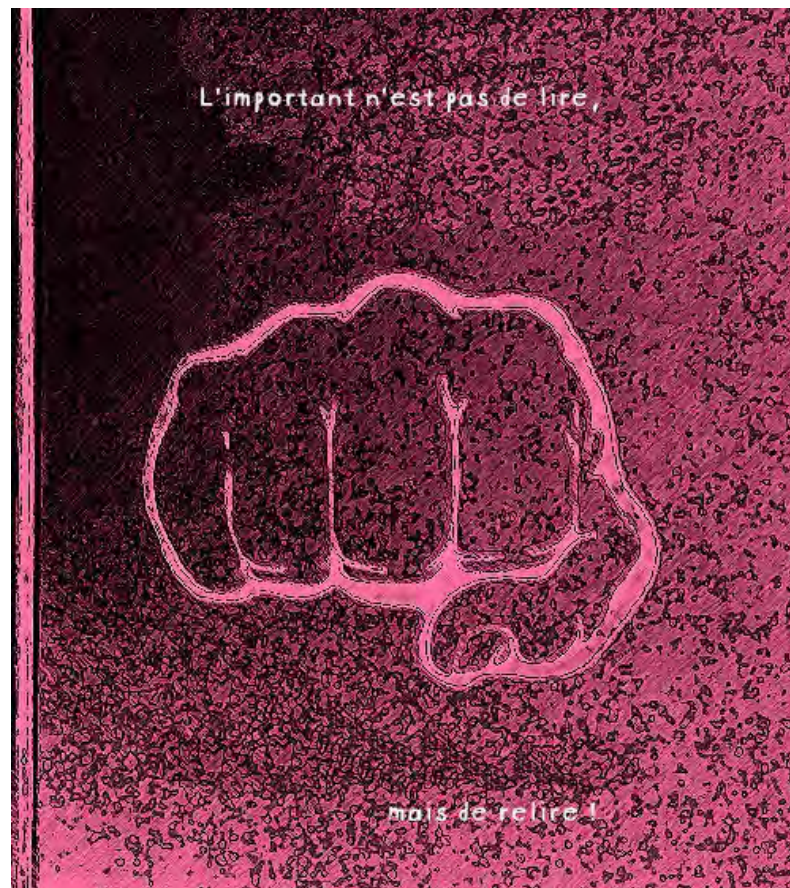
הטעות של מילר: היות והמסמן שייך ל**סמבלאנט** (semblant), ברגע שאנו מדברים זה רק בסמבלאנט. אבל לא!

בתוך הסמבלאנט הזה, הרושם כרושם הוא לכשעצמו ממשי

הממשי לא חיצוני לזה.

אנחנו ביחס תמידי, וזה מתקשר למה שאמרתי קודם לגבי ההדחקה או הסירוב לקרוא עד הסוף את לאקאן, מה שז'יז'ק אומר על מילר משעשע, כשהוא אומר:

שרצוי היה שיקרא את לאקאן

מה שחשוב זה לא לקרוא, אלה לקרוא מחדש!

אבל הוא צודק! ניראה כי תחילה הוא קורא את לאקאן, ולאחר מכן משתחרר, סוטה ודבוק בשיח השולט, היות והשיח השולט מבטיח להם מקום בעולם. הם מנהלים, נשיאים ובו'

וכל החתרנות של הגישה הפסיכואנליטית נדחקת הצידה.

הכוח החתרני הראדיקלי, המוחלטת של הפסיכואנליזה טמון בכך שהיא פעולה של דיבור.

וכפי שידוע לכם, במוסדות ובכנסים הללו, אף אחד לא מדבר. הם רק קוראים, הם קוראים מאמרים שהם כתבו. וזה משעמם... כשמקשים להרצאה, של משהו בן 75 שחווה כנראה רומנים מיניים בחייו על התענגות נשית, זה משעמם עד מוות.

הדיבור הוא החלק החי הנמצא בתוכנו,

כי דרכו אנו מחלצים את הממשי מהוות.

זאת אומרת שבכל פעם אנו מדברים על מה שאנו לא יודעים, אנו מודיעים על המוות הקרב.

בדיבר אנו לא מעכבים אותו. אנו כל הזמן טועים, אני טועה, אני לוקח את הסיכון לדבר.

בקונטקסט כזה, אי אפשר לבנות בתי ספר אנאליטיים שעורכים כנסים שדומים לכנסים של מרקטינג. עם טריטוריות, כמה תתי בתי ספר יש לנו בדרום אמריקה, בסין או בטקסס. אין לזה כל ערך עבור הפסיכואנליזה, היות וזה שיח שמכחיש..

זה הצד השני של שיח של האדון .

כל החלק החתרני של הפסיכואנליזה מופעל מחדש על ידי סלאווי ז'יז'ק כי גם אם הוא חבר טוב של באדיו (Badiou) ואפשר לבין למה, הוא הרבה מעל באדיו. הם משחקים צמד משעשע לדעתי כי קראתי את שני הפילוסופים וזה לא האדון ומרגריט אלה האדון וההיסטרי.

ז'יז'ק הוא ההיסטרי, הוא בשיח של ההיסטרי. במובן הזה הוא קרוב ביותר לפילוסופיה האוטנטית ולשיח האנליטיקאי. קיים מעבר מהשיח ההיסטרי לשיח האנליטיקאי אך אין מעבר מהשיח האוניברסיטאי לשיח האנליטיקאי. השיח האוניברסיטאי חוצה את שיח האנליטיקאי. הוא בא להחליף אותו.

בפסיכולוגיזציה של הפסיכואנליזה כיום, ברגע שאנו פוגשים מבנה של שיח אוניברסיטאי אתם יכולים להיות בטוחים שאתם רחוקים מאוד מהפסיכואנליזה. לרוב, כשמצטטים, מצטטים את לאקאן, אני מוכרח להודות

שרוב הפסיכואנליטיקאים טיפשים, פגשתי והשתתפתי במספיק סמינרים כדי להבין שהם לא דוברים את דבריהם.

וזה המושג של:

מסמן האדון

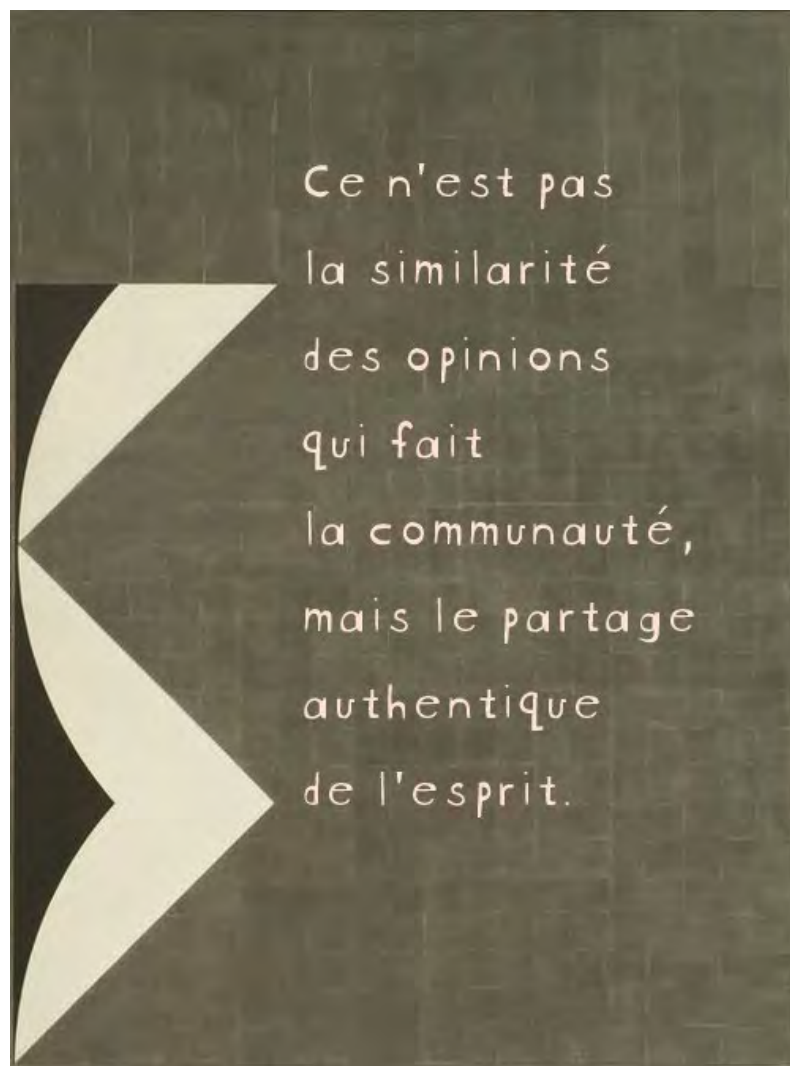
מושג מסמן אדון זה שאין מסומן, המסומן נותר תעלומה.

תיווצר התקהלות ויאמרו: זה סירוס סמלי, זה הממשי, ולמעשה אף אחד מהם לא ייתן דוגמא אישית, לא ישקיע, יניח את הדיבור שלו, לא ישים את האמירה שלו כפי שאומר לאקאן, בכדי להגדיר במדויק מה הוא הממשי, מה הוא הסירוס הסמלי. נשארים בהיגדים, אין אמירות.

לכן הקדשתי את הסמינר היום להתערבות של ז'יז'ק בברבאק, כי הוא אומנם אוניברסיטאי, אבל הוא לא רק אוניברסיטאי, הוא הבין כל כך טוב את ההוראה הלקאניאנית, את הממשי הלקאניאני, בניגוד לבאדיו שמפריך את מושג דחף המוות. באדיו מאוד נבון בנושאים מסוימים, דוגמא כאשר הוא מדבר על הרציחות ההמוניות ומבחין בסובייקטיביות של התקופה.

← אך ביחס למערכת הפילוסופית שלו, הוא לא מאוד חתרני.

← החתרנות בצד של ז'יז'ק, כהיסטרי טהור הוא מסוגל לפרוס את השיח האנאליטי ולחיות אותו. כשמסתכלים עליו, הוא לרוב מלא טיקים, בעיות, והוא חי את זה באופן אוטנטי.

הדעות הדומות אינן אלה שיוצרות את הקהילה אלא השיתוף האוטנטי של הרוח .

ומה שהוא אומר וכותב הוא אוצר עבורנו, כי אחרת אין לנו במה להיאחז אל
מול

כשל השיחים ונפילת המילים

המוסר מתדרדר. חוסר הנוכחות/המשמעות שותפים לכך (משחק מילים בצרפתית
absenceהעדר ab: ab- sens והמילה sens משמעות).

בעשרים שנים האחרונות אנו עדים להיחלשות אוצר המילים והתחביר

זה נורא, אני רואה את התלמידים שלי ... בגילם, גיליתי יותר עניין במה שנאמר ומה שניתן ללמוד דרך חוויה והתגייסות אוטנטית. כמובן שיש גם תלמידים שמפתיעים ובזכותם אני מודה על כך שאני עדיין מלמד, אבל הם לא הרוב. הם מיעוט קטן.

אבל זה תמיד היה כך, החסיד הראשון של **שיח ההיסטרי** היה סוקרטס ואתם יודעים מה קרה לסוקרטס בסוף.

לדבר יכול להיות פעולה מסוכנת.

למרות שאנו בתקופה שמתיימרת להיות זו של חופש הדיבור, לקחת את רשות הדיבור היום זה ...

מצחיק, זה בדיוק כמו באורוול (Orwell), הפכו את הכל, החירות היא העבדות, המלחמה היא השלום... זה אותו דבר.

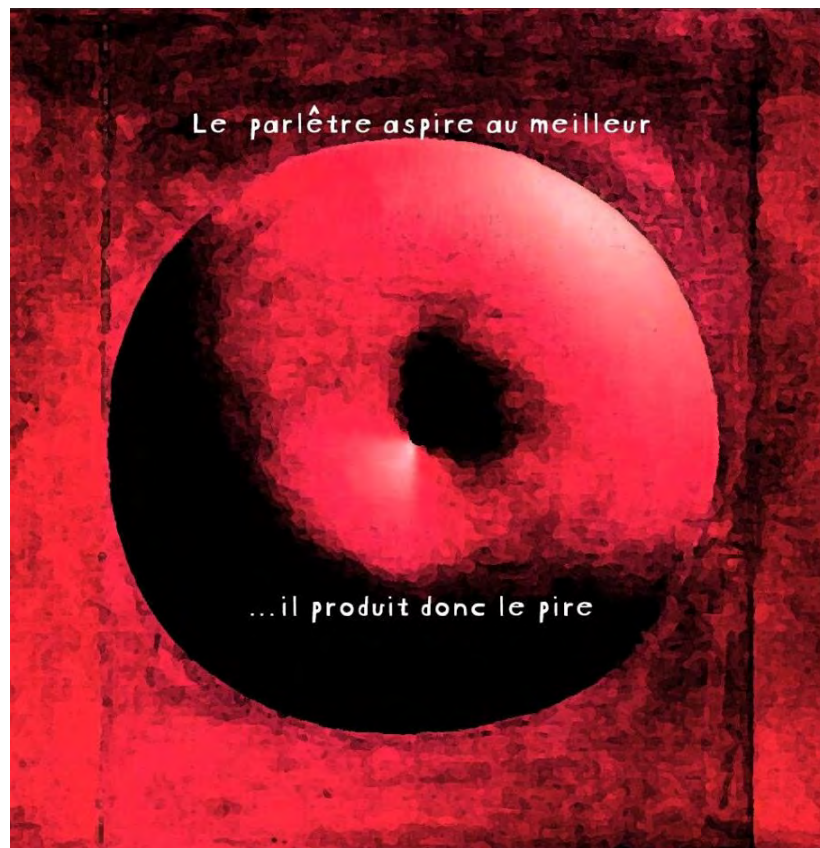

אורוול, זה עכשיו

כן, נחזור על **ההבדל המיני** כי זו נקודה תאורטית חשובה מאוד. אם אין היום הסכמה זה למען חירות רחבה יותר כביכול, זה כמעט כמו בפרק של "סאוס פארק", עם "PC TOILETS", שירותים פוליטיקלי קורקט, עבור אלה שאינם מצליחים להגדיר את עצמם כגבר או אישה. בעיקרון, כל השיח הזה נובע מתוך כוונה טובה, אך כפי שאנו יודעים, רצוי לחשוש מכוונות טובות.

הפרלאטר (Parlêtre) תמיד מכוון לטוב

ומגיע לגרוע ביותר.

הפרלאטר תמיד מכוון לטוב ומגיע לגרוע ביותר.

בעיית ההכחשה של ההבדל המיני,

הינה הכחשה של האנטגוניזם בסיסי.

אנו מלכתחילה חווים אנטגוניזם הן במישור הסובייקטיבי והקולקטיבי ואף היסטורי. יש משהו שלא מתאים למשהו אחר.

וההגדרה של הממשי זה מה שלא הולך/תואם.

ויש דרכים שונות להכחיש את האנטגוניזם הזה.

אם הממשי הלקאניאני כל כך מעניין אותי, בלי קשר למה שחקרתי אתכם עד עכשיו, למשל כיצד עברתי מעבודתי הגראפית לשתי האנאליזות שעשיתי, וכיצד הצלחתי למצוא נקודות חיבור בין החקר האומנותי לאנאליזה. לאקאן הינו היחיד שהמשיג את הפער בין המבט לראייה.

ההבדל המיני הינו קיום של אנטגוניזם בסיסי שתמיד מוכחש. לכן,

במישור הסובייקטיבי, ההבדל המיני

תואם את מאבק המעמדות החברתיות במישור הקולקטיבי.

אם נקרא בעיון את מרקס, קיים מאבק של מעמדות חברתיות אבל יש רק מעמד חברתי אחד: "הבורגנות". בנוגע להבדל המיני, זה בדיוק אותו דבר.

← אם אנו מתמקדים ביחס להבדל המיני, לא קיימת נקודה ניטרלית סביבה אנו יכולים למקדת עצמנו. היות וזה לא משהו שחיצוני לנו. אני מתמקם מול ההבדל המיני מלכתחילה כבעל איבר מין.

← באופן דומה, ביחס למעמד החברתי, אני ממקם את עצמי כמשתייך למעמד החברתי או כלא משתייך.

לכן זה לא דבר חיצוני לנו, וזה אחד המרכיבים של הממשי הלקאניאני, וזה מה שגורם:

לבלתי אפשרי להיות פנימי

מה שמאפשר לנו להבחין בין פרוהיביציה לאיסור.

← ניתן לקרוא את המילה האיסור בצרפתית (**interdiction**) כ- inter-diction : נאמר-בין .

← לעומת זאת, הפרוהיביציה היא כאשר הנאמר-בין הופך להיות דבר חיצוני. הפרוהיביציה מרגיעה את המתח של האיסור (של הנאמר בין).

באופן אנאלוגי, במובן האריסטוטליציני ,

ההבדל המיני ומאבק המעמדות החברתיות פועלים מתוך לוגיקה דומה. על מנת למקם את עצמינו בפנים, אנו צרכים להשתייך למחנה.

← אי אפשר לומר אני לא יודע מה אני. זה לא נכון, אם נולדת גבר, גם אם קיים הבדל בן סקס למגדר, אי אפשר למחוק את הפער, הסטייה בין הסקס לגנדר. אפשר לדבר על גנדר, זה מה שעושה תאוריית המגדר, אך הבעיה שלה היא שלאחר מכן היא מבטלת את סקס, מערבבת בין סקס למגדר.

הסקס הינו הממשי,

סקס משמע לחתוך.

יש חתך ומפנים או ממלאים את החתך!

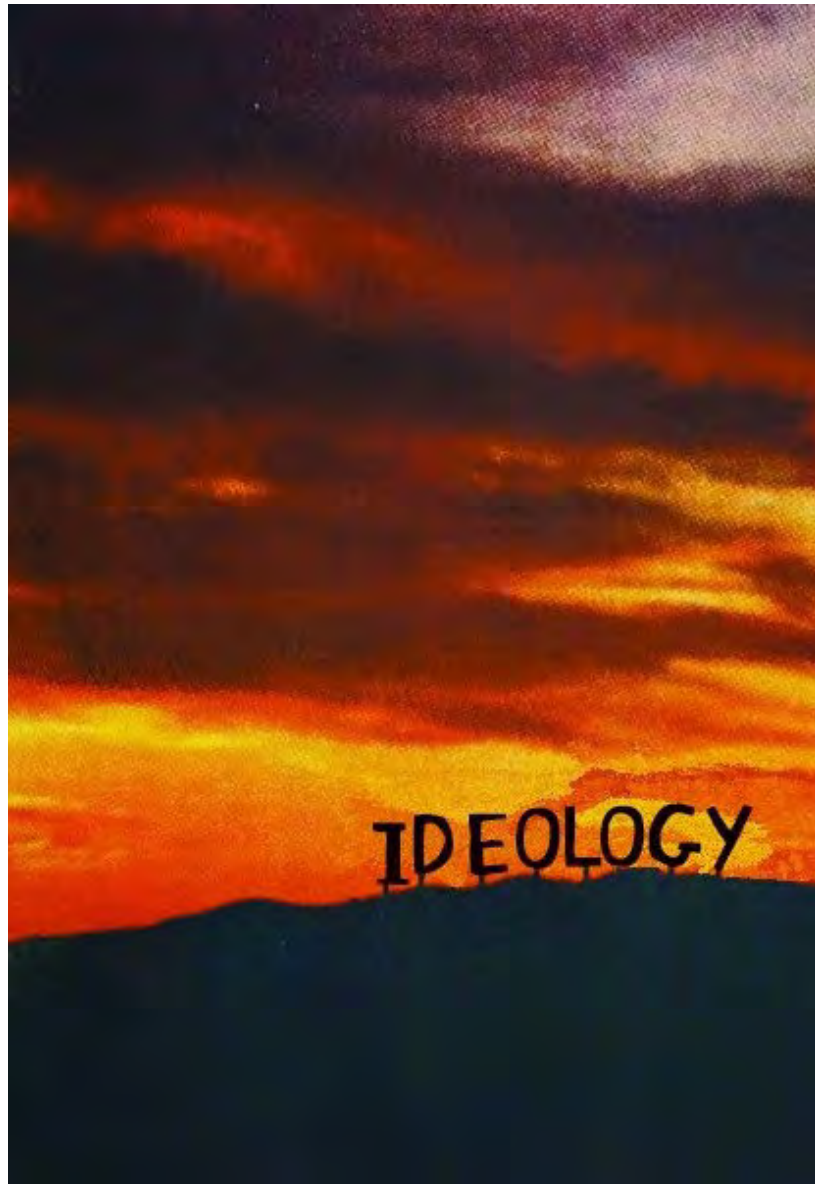
← אותו דבר בשדה הקולקטיבי, אם אתה ממקם את עצמך במאבק המעמדות, אתה לא יכול לומר זה חיצוני לי, כי את השייך לחברה. חשוב ביותר לקרוא את קפקא, גם הוא אחד הסופרים הנאורים שלא מובנים נכון. קפקא אומר "אני משתייך לחברה, אני לא רוצה שיתייחסו אלי כקורבן" "אני מדבר מתוך החברה".

באופן דומה, במאבק המעמדות אתה חייב להתמקם בצד אחד ולא ניתן לומר , זה חיצוני לי.

אצל הגל, מוצאים את זה את ההבדל בין בחומר ובסובייקט. במאבק המעמדות, ראיתי את זה בלילה בעמידה" (Nuit debout) הם מדברים על מאבקי מעמדות אבל זה רק חיקוי, מילים תלושות מהקונטקסט ומההקשרים הלוגיים שלהם עם מילים אחרות שמאוד פורה עבור הסובייקט.

תפיסה אירגונית של החברה הינה תפיסה בה כל חלק של החברה נמצא במקום שלו. יש את האליטה, כדי לאמין באליטה... גם אם משתייכים לשמואל, אם מאמינים באליטה זה כיוון שאנו לא אליטה, כי אין למעשה אליטה, האליטה מכריזה על עצמה ככזאת. הם שמים את עצמם בעמדה בה הם מייצגים את הראש אל מול הפועלים המייצגים את הזרוע ואמורה להיות סוג של הרמוניה אפשרית של חברה מפני שכל אחד נמצא במקום שלו. אך זה רק אידאולוגיה!

זה לעולם לא קרה ולעולם לא יקרה. כי חברה בפרספקטיבה הזאת אינה קיימת. מדובר פה במבנה אידאולוגי בלבד.

וזה מה שמוביל "לפשיזציה" של החברה. אי היכולת ליצור חברה כמו הבלתי האפשרי של הממשי של ההבדל המיני,

אי היכולת ליצור חברה

נמצאת בבין-הנאמר של החברה הזאת, אמר-בין.

לקרוא בין השורות מעייף פחות את העיניים

מישהו נאמר בין

לכן, בכדי לצאת מהמועקה הזו, ממה שבחברה נאמר-בין, נחפש שעיר לעזאזל ופה מופעים היהודים, כשעירים לעזאזל. "אם החברה לא עובדת, זה באשמת היהודים". המערכת הנאצית פועלת כך, במקום להתמקד בנאמר בין, בכך שאם חברה שלא עובדת, לא פועלת, זה הנורמליות

לא קיים ייצוג של חברה

שיכול להתאים למטפוריצייה.

חוסר העקביות של הממשי

קיים חוסר עקביות לכן יש ממשי, יש איסור בין... אם מבטלים את
בין הנאמר (איסור) מגיעים לצו איסור (פרוהיביציה) ומוצאים אויב:
וזה היהודי.

← באופן דומה, בהבדל המיני, למה מובילה שלילת ההבדל המיני?

מגיעים לזהויות מרובות. אתם יכולים להיות אני לא יודע מה... בעלי
סוג מיניות כזו או אחרת ... אבל זה שייך למגדר, לא לסקס, סקס זה
חתך. למעשה, האנטגוניזם טמון בחתך.

ככול שיעשה יותר ריבוי כך נהייה יותר:

בשלילת האנטגוניזם.

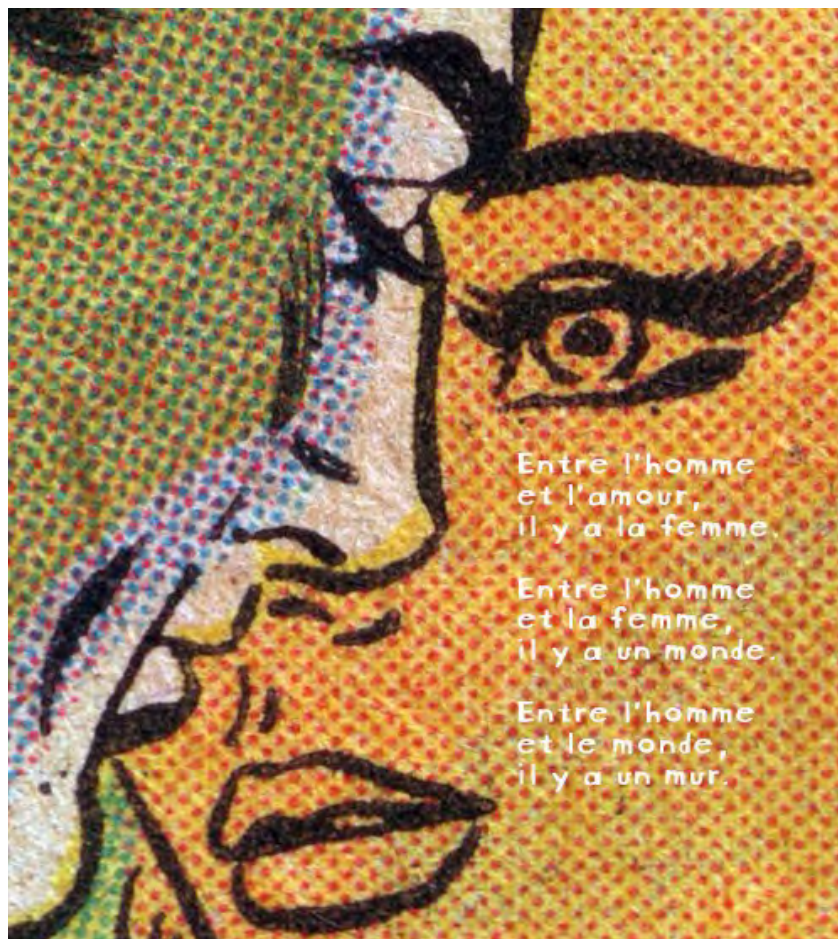
במילים אחרות, מכחישים וזה האנטגוניזם הבסיסי.
ללמוד לחיות עם הממשי, זה ללמוד לחיות עם משהו שלא הולך כשורה.
תמיד יש משהו שלא הולך טוב, וזאת הנורמליות.

במישור הסובייקטיבי והקולקטיבי, התפיסה של האידאליזציה, של ליטוש
ההבדלים, מובילה בהכרח לגרוע ביותר. בשנות ה-40 עבור הנאצים היהודים
נהיו האחראים לכל קשייהם ומאותו רגע, האויב מתויג כחיצוני. לא,

זה מלכתחילה בתוכנו.

בהבדל המיני, אני לא יכול להגיע לאישה שבתוכי כפי שהאישה אינה יכולה
להגיע לגבר שבתוכה כי זה קרוב מדי ואנו לא מצליחים לחבר את הפער,
מדובר ברמות שלא ניתן להרכיב יחד.

הפער הזה הוא הממשי.

בין הגבר לאהבה יש האישה. בין הגבר לאישה יש עולם. בין הגבר לעולם יש קיר.

לכן הממשי אינו חומרי. אין ממשי של הטבע למשל, כאשר מדברים על הטבע משתמשים במילים כדי לתאר אותו ומתרבתים את הטבע. לכן זה טבע שתכונותיו הטבעיות נשללות ממנו.

אנו תמיד שוללים את תכונותיו הטבעיים של הטבע היות ואנו עצמינו מיושבים על ידי השפה. זו התפיסה של הממשי הלקאניאני.

בפרספקטיבה פרוידיאנית, האדם הוא הסובייקט
שנלקח ומעונה
על ידי
השפה.